UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiu Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 245.

urn:nbn:de:hbz:466:1-71898

Visual Library

προσέχοντας ὅροις. ὅσῳ γὰρ τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ προτερεύει, τοσοῦτον πολιτείας δόγματα προκρίνεται εὐσεβείας.

minimè adiiciunt, Ieiunium iuuat. Quanto enim anima corpore præstantior est: tanto quoque pietatis dogmata vitæ anteponuntur.

Τῷ αὐτῷ. σμε.

Eidem. 245.

σύγκρισις. Ἡ χρῆσις τῶν χειρόνων τὴν εὕρεσιν ποιεῖ τῶν κρειττόνων. ἵνα γὰρ τήνδε τὴν βλασφημίαν ἐκκλίνωμεν, καὶ τήνδε συνεωράκαμεν, κἀκείνην πεφεύγαμεν, καὶ ἐκ ταύτης ἑτέραν καὶ τὴν ἄσπιλον κατειλήφαμεν. ὥσπερ οὖν Μοντανὸν μυσαττόμεθα, οὕτως καὶ Μανιχαῖον τὸν σύνφρονα αὐτοῦ βδελυξόμεθα. δίδυμον γὰρ κακὸν τῆς γεέννης μεσαίτατον.

Deteriorum vsus hoc præstat, vt meliora inueniamus. vt enim hanc impietatem vitemus, & hanc animaduertimus, & illã effugimus, ac per eam item alteram & denique puram ac labis expertem doctrinã percepimus. Quemadmodum igitur Mõtanum exhorremus: eodem modo Manichæum etiam, qui eadem quæ ille sentit, execrabimur. Gemellum enim malũ est, gehennæ intermedium.

Τῷ αὐτῷ. σμϛ.

Eidem. 246.

Ἀρείῳ καὶ Εὐνομίῳ οὐ γέγονε διαφορὰ πρὸς βελτίωσιν, ἀλλὰ ἀμφότεροι ἀλλήλους βλασφημίας φιλοτιμίᾳ ὑπερβαλέσθαι ἐφιλονείκησαν. ὁ μὲν ποίημα τὸν τοῦ θεοῦ υἱὸν ἐξειπεῖν τολμηρῶς ἀναθαῤῥήσας· ὁ δὲ καὶ δοῦλον ἀσεβῶς ἀγορεύσας. παντὶ τοίνυν σθένει ἀμφοτέρους φευκτέον, ἐσχάτης λύμης τοὺς μύστας ἐμπιπλῶντας.

Inter Arium & Eunomium non de eo dissidium fuit, vter meliorem doctrinam profiteretur: verùm vterque alterum impietatis magnitudine atque copia superare studuit: ille nimirum cùm Dei Filium factitium quiddã esse impudenter asserere ausus est: hic autem, eum seruum esse impiè affirmauit. Quocirca omnibus viribus ambos fugere oportet, vt pote extrema labe ac pernicie discipulos suos implentes.

Τῷ αὐτῷ. σμζ.

Eidem. 247.

Ἄλλη δυσεξάγγελτος χάρυβδις εἰς πυθμένα ᾅδου κατακρημνίζουσα τοὺς ἁλόντας, ἡ Σαβελλίου κακόνοια, ἐκ Λιβύης ἀπάρξασα, εἰς πολλοὺς δὲ κωμώσασα. χρωμάτισα. τὴν προσκυνητὴν γὰρ καὶ μακαρίαν τριάδα, μίαν τινὰ τριπρόσωπον ὑπόστασιν ἐξελήρησεν, ὅπερ ἐστὶ τῶν τριῶν μᾶλλον ἀναίρεσις. μία γάρ ἐστιν ἡ θεότης, τρεῖς δὲ αἱ ὑποστάσεις ταύτας τήρει, οὕτως ἔχε. μή τις σε συστολὴν ὑποστάσεως, ὡς οὐσίας ἕνωσιν διδάξῃ.

Alia narratu difficilis Charybdis, eos, quos arripuit, in Inferni profundum præcipites agens, Sabelij error est: qui ex Aphrica profectus est, atque ad multos perrepsit. Siquidem adorandam ac beatam Trinitatem, vnam quandam tribus personis constantem hypostasin esse delirauit. Quod quidem tres potius delere est. vna enim est Deitas, tres autẽ Hypostases. Has retine, atque ita crede: nequis te hypostasis contractionem, tanquam essentiæ coniunctionem, doceat.

Δρακοντίῳ πρεσβυτέρῳ. σμη.

Dracontio presbytero. 248.

Ἀνατολὴν ἔχων ὄνομα θεὸς ἔφης, καὶ

Quæris quonam pacto, cùm Deus Oriẽs